

वा० रा०

॥१०४॥

जलमेवाददे तीर्थप्राप्तिनिमित्तकोपवासस्यावश्यकत्वात् ॥ ४९ ॥ अभ्येत्य ततो न्यत्र समीपदेशे आगत्य तस्यावित्यनेन तस्य निद्राभावः सूचितः अन्वजाग्रदित्यर्थं अजागरीदित्यर्थः ॥ ५० ॥ सुचिरेण शर्वरीति ॥ निद्रागमनाच्चिरत्वप्रतिभासस्तस्यां ॥ ५१ ॥ इति रामाभि० रा० ति० आ० अयो० पंचाशः सर्गः ॥ ५० ॥ ७ ॥ ७ ॥
एवं रामेशयाने तद्रक्षार्थं जाग्रदुलक्ष्मणगुहसंवादः ॥ तमित्यादि ॥ अदंभेन अकृत्रिमानुरागेण भ्रातुरर्थाय भ्रातूरक्षार्थं राघवं द्युक्कुलजं संतापसंतप्तो रामस्य भूशय्यादिजेन सं

जलमेवाददे भोज्यं लक्ष्मणेनाहृतं स्वयं ॥ तस्य भूमौ शयानस्य पादौ प्रक्षाल्य लक्ष्मणः ॥ ४९ ॥ स भार्यस्य ततो भ्येत्य तस्थौ वृक्षमुपाश्रितः ॥ गुहोपि सहसूतेन सौमित्रि मनुभापयन् ॥ अन्वजाग्रत्ततो राममप्रमत्तो धनुर्धरः ॥ ५० ॥ तथा शयानस्य ततो यशस्विनो मनस्विनो दाशरथेर्महात्मनः ॥ अदृष्टदुःखस्य सुखोचितस्य सा तदा व्यतीता सुचिरेण शर्वरी ॥ ५१ ॥ इत्यापेश्रीरामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे पंचाशः सर्गः ॥ ५० ॥ ७ ॥ ७ ॥ तं जाग्रतमदंभेन भ्रातुरर्थाय लक्ष्मणं ॥ गुहः संतापसंतप्तो राघवं वाक्यमब्रवीत् ॥ १ ॥ इयं ता तसुखाशय्यात्वदर्थमुपकल्पिता ॥ प्रत्याश्वसि हि सा ध्वस्यां राजपुत्रयथा सुखं ॥ २ ॥ उचितो यं जनः सर्वः क्लेशानां त्वं सुखोचितः ॥ गुह्यर्थं जागरिष्यामः काकुत्स्थस्य वयं निशां ॥ ३ ॥ न हिरामाप्सि यतमो ममास्ते भुविकश्चन ॥ ब्रवीम्येव च ते सत्यं सत्येनैव च ते शपे ॥ ४ ॥ अस्य प्रसादादाशं सेलोके स्मिन्सुमहद्यशः ॥ धर्मावाप्तिं च विपुलां अर्थकामौ च पुष्कलौ ॥ ५ ॥ सोऽहं प्रियसखं रामं शयानं सहसीतया ॥ रक्षिष्यामि धनुःपाणिः सर्वथा ज्ञातिभिः सह ॥ ६ ॥ न मेऽस्त्यविदितं किंचिद्द्वने स्मिन् चरतः सदा ॥ चतुरंगं त्यतिवलं सुमहत्संतरेमहि ॥ ७ ॥ लक्ष्मणस्तु ततो वाचरक्ष्यमाणास्त्वयानघ ॥ नात्र भीता वयं सर्वे धर्ममेवानुपश्यता ॥ ८ ॥ तापेन पीडितः ॥ १ ॥ इयमिति ॥ प्रत्याश्वसि हि विश्रान्तो भव ॥ २ ॥ अयं जनः आटविकः ॥ ३ ॥ न हिरामादिति सर्वात्मभूतात् ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ अविदितमज्ञातं किंच चतुरंगमिति परकीयमिति शेषः ॥ तादृशमपि परकीयं बलं संतरेमहि युद्धेन जयेम ॥ ७ ॥ ततो वाच तत उवाचेति च्छेदः आर्षः संधिः अत्र देशे वयं न भीताः यतो धर्ममेवानुपश्यता त्वया रक्ष्यमाणा भवामः ॥ ८ ॥

अ० का०

॥१०४॥